

Gerónimo Stilton

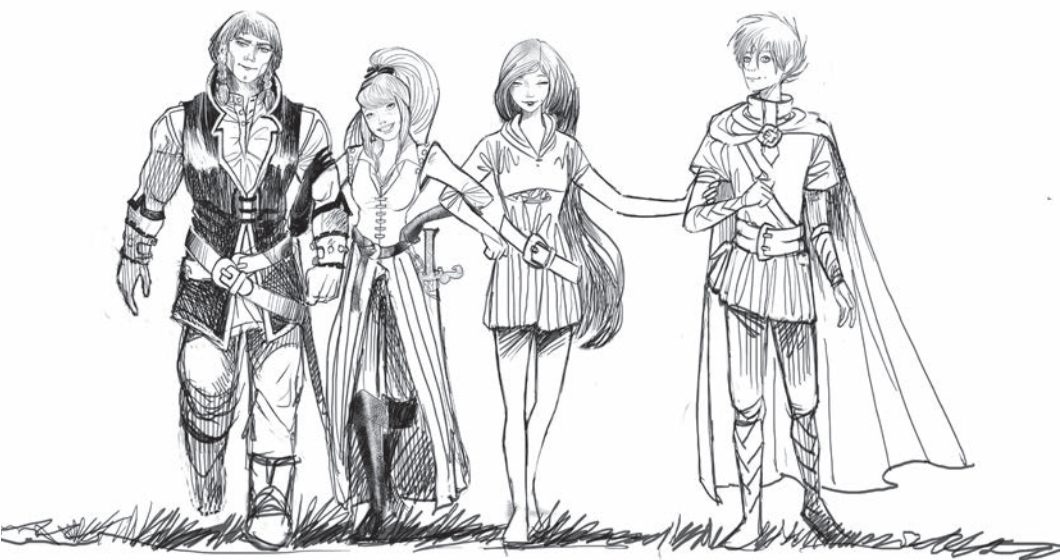
El SECRET
del DRAC

DESTINO

LES 13 ESPASES

Geranimo Stilton

El **SECRET** del **DRAC**



DESTINO

El nom de Geronimo Stilton i tots els personatges i detalls relacionats amb ell són *copyright*, marca registrada i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A. Tots els drets reservats. Es protegeixen els drets morals de l'autor.

Textos de Geronimo Stilton

Col·laboració editorial de Luca Azzolini. Argument de Marco Menozzi

Coordinació de textos de Sarah Rossi (Atlantyc S.p.A.)

Coordinació editorial de Patrizia Puricelli

Coordinació artística de Tommaso Valsecchi

Il·lustració de coberta, il·lustracions interiors, mapes i il·lustracions de «El guardià de la Torre Maragda» de Danilo Barozzi

Projecte gràfic de Marta Lorini

Idea original d'Elisabetta Dami

Títol original: *Il Segreto del Drago*

Traducció de Xavier Solsona Brillas

© 2013 – Edizioni Piemme S.p.A., Palazzo Mondadori – Via Mondadori 1,
20090 Segrate – Itàlia

International Rights © Atlantyc S.p.A. – Via Leopardi 8, 20123 Milà – Itàlia
foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

© 2015, Editorial Planeta, S. A.

© 2015, de l'edició en llengua catalana: Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

www.geronimostilton.cat

Primera edició: setembre del 2015

ISBN: 978-84-9057-974-9

Dipòsit legal: B. 16.574-2015

Impressió: Egedsa

Impressió a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Stilton és el nom d'un famós formatge anglès. És una marca registrada de l'Associació de Fabricants de Formatge Stilton. Per a més informació: www.stiltoncheese.com

ÍNDEX

Introducció	11
Pròleg	15

PRIMERA PART ~ LA GRAN PROVA

1. La Festa de Primavera	25
2. L'Esfera dels Escollits	34
3. El Pou dels Records	48
4. La Visió Oculta	53
5. A les Terres d'Hivern	60

6. L'Espasa d'Obsidiana	72
7. La Guerra dels Mags	79
8. Les Tretze Espases	85
9. Els Secrets dels Mags	96

SEGONA PART ~ LA TORRE DE MARAGDA

10. El savi Ailos	107
11. El despertar del Drac Negre	115
12. L'Exèrcit Fosc	126
13. A punt per marxar	134
14. Cap a la Torre de Maragda	143
15. Al vell vaixell	152
16. La Selva Intricada	165
17. Les Vespes de Foc	173
18. Les Devoradores	182

TERCERA PART ~ AL REIALME DE L'EST

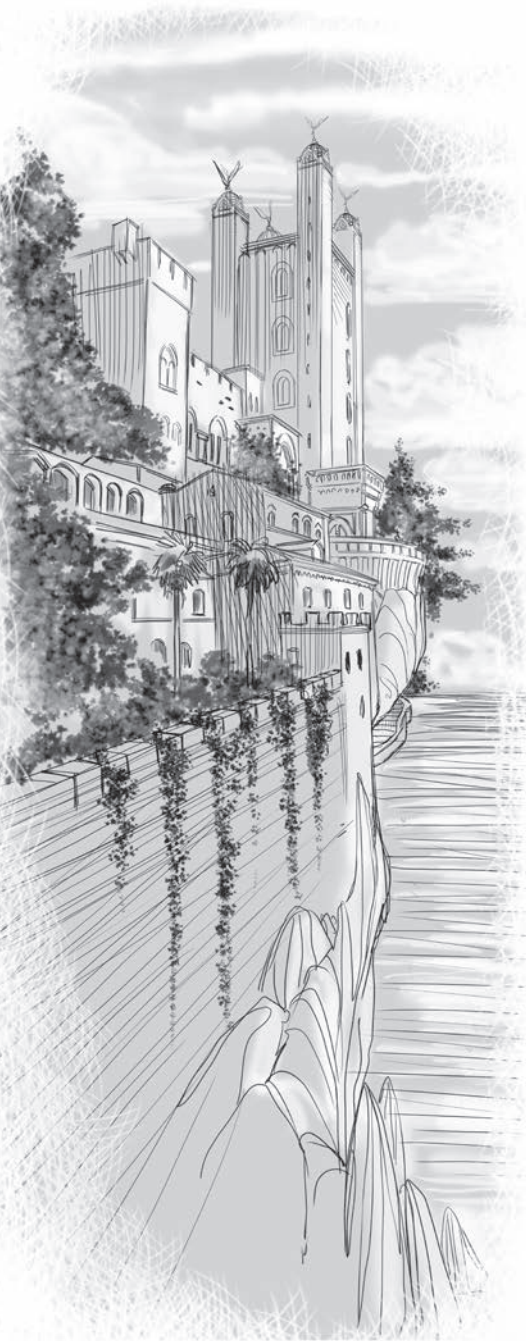
19. El Sender Sense Retorn	195
20. El Pregadéu Gegant	205
21. El Camí cap a la Torre de Maragda	218
22. La Via Voladora	227
23. L'Anell de Boira	239
24. El Guardià	248
25. El Sender d'Espines	258
26. El Colós d'Escorça	268
27. El Cant de les Sirenes	279
28. El Destí dels Mags	291

LA FESTA DE PRIMAVERA

El sol ja apuntava alt al cel i les cúpules de cristall de l'Acadèmia brillaven com pedres precioses. El Reialme dels Mags semblava resplendir esperant la Gran Prova: així s'anomenava l'últim examen, el més difícil, el més temut i el més esperat, el que faria d'un simple aprenent un veritable Mag!

Els carrers de la Ciutadella bullien d'efervescència. Estendards, guarniments i garlandes de flors decoraven els murs de les cases i, des dels palaus més alts, banderes de tots els colors onejaven al vent. Les places estaven inundades de paradetes que venien tota mena de mercaderies. Les delicioses olors de les espècies i dels aliments es filtraven pels carrerons i arribaven fins a l'imponent edifici de l'Acadèmia, que des de feia molts segles dominava la Ciutadella.

L'Acadèmia de Màgia es retallava dalt d'un penya-segat que queia a plom sobre el mar. Era un elegant edifici de pedra molt clara, amb quatre altes torres coronades



per cúpules de cristall. Aquí, des de feia segles, joves provinents dels reialmes més llunyans estudiaven per ser Mags i defensar amb els seus poders el Regne de la Fantasia.

Repenjada damunt l'ampli balcó d'una de les torres, Ondina va respirar a plens pulmons l'aire fresc del matí.

—Avui és el gran dia...
—va murmurar pensativa, mentre el cor va començar a bategar-li més fort de l'emoció—. El dia en què tot podria canviar per sempre!

Va respirar fondo per mirar de calmar-se. Tot i que no ho volia admetre ni tan sols a ella mateixa, estava amoïnada: d'aquí a

poques hores, el Consell dels Mags faria reunir tots els alumnes de l'Acadèmia per escollir quins afrontarien la Gran Prova!

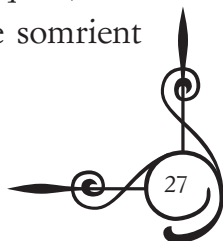
Ondina es va apartar de la cara un llarg manyoc de cabells, verds i suaus com les algues del mar, i amb la ment va tornar al passat. Va evocar el llunyà dia en què, ara ja feia sis anys, havia entrat a l'Acadèmia del Reialme de les Nímfes del Mar, i també tots els sacrificis que d'ençà d'aleshores havia hagut de fer per arribar fins allà. Fins a aquell moment decisiu.

Els seus ulls d'un blau cel brillant van escrutar el cel clar. Des d'aquella torre, al capdamunt de l'Acadèmia de Màgia, Ondina podia dirigir la mirada sobre tota la ciutat i admirar els exuberants jardins de l'escola, els tortuosos carrers del centre i les esplèndides fonts a les grans places. Al Golf dels Encanteris, les onades del mar centellejaven i els vaixells deixaven solcs blancs al seu pas.

De sobte, una veu alegre va interrompre les reflexions de la Nímfa del Mar:

—Estava segur que et trobaria aquí!

Ondina es va tombar i el cor li va fer un salt quan, sota un dels arcs de pedra, va aparèixer el rostre somrient d'un jove aprenent.



—Aldar! —Només pronunciar aquell nom es va emocionar.— Com m’has trobat?

El somriure del noi es va fer més ample i lluminós.

—Et conec des del primer dia d’Acadèmia i sé prou bé que, quan alguna cosa t’amoïna, et refugies aquí.

Ondina i ell tenien la mateixa edat, disset anys acabats de fer, però Aldar, del Poble dels Somiadors, semblava molt més adult i segur de si mateix. Era alt i espigat, tenia un cos àgil i un posat decidit.

El jove va caminar fins a la balustrada de marbre i es va aturar al costat d’Ondina. Els seus enormes ulls daurats i els cabells rossos van lluir al sol. La gota de cristall que duia al front, com tots els Somiadors de la llunyana Illa Errant, semblava que resplendís amb els colors de l’arc de Sant Martí.

—Tens por? —li va preguntar, dirigint la vista al mar.

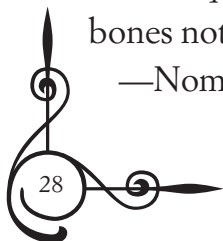
—Una mica... Però és normal, no? D’aquí a unes hores es decidirà quins aprenents afrontaran la Gran Prova. Temo que no hi seré, entre els escollits.

—Què dius ara! Tu?

Ondina es va posar vermella, fent que no amb el cap.

—Sé que sóc una bona estudiant, Aldar. I que trec bones notes...

—Només bones, dius?



—D’acord, diguem que són *molt* bones —va replicar ella amb timidesa—. Però saps millor que jo que amb això no n’hi ha prou perquè el Consell t’esculli. Un veritable Mag està segur de si mateix, és intrèpid! Sap dur a terme grans accions i enfrontar-se a qualsevol mena de perill.

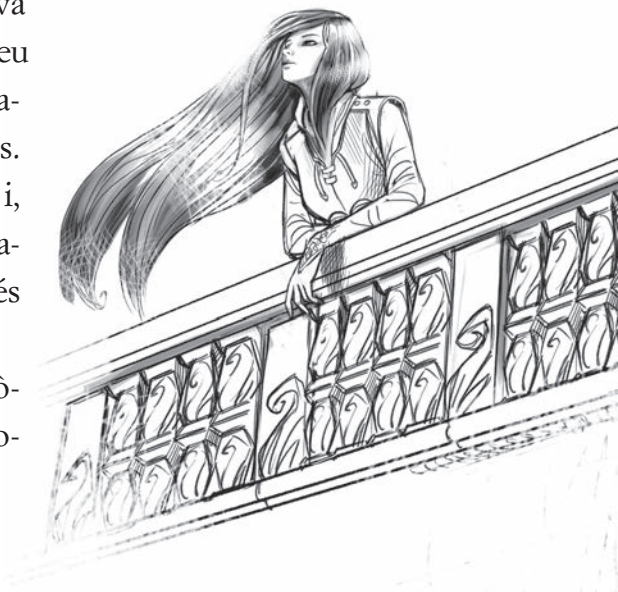
—Has d’estar més convençuda de les teves capacitats! —la va encoratjar Aldar, mirant-la directament als ulls—. Ets una de les millors aprenents de l’escola.

—Ho dius perquè ets amic meu.

—Ho dic perquè ho crec —la va corregir ell, amb els ulls que li espurnejaven—. Ets capaç de grans coses, Ondina. Jo ho sé, ho percebo. No et diria mai una mentida.

La Nimfa del Mar va somriure, mentre un lleu cop de vent despentinava els seus cabells suaus. Potser Aldar tenia raó i, simplement, només li calia confiar una mica més en ella.

Ondina se sentia còmoda al costat del So-



miador. Aldar era l'única persona al món capaç de fer-la sentir així. Sempre sabia com animar-la i treure el millor de si mateixa.

El noi li va estrènyer afectuosament una mà.

—Vinga, no podem perdre temps. A la Cambra dels Misteris està a punt de reunir-se el Consell.

La Cambra dels Misteris era l'habitació més gran i elegant de tota l'Acadèmia. Només obria les portes per a les ocasions que es consideraven especials: quan venien a visitar-la convidats de reialmes llunyans i s'hi feien festes, o bé, com en aquella ocasió, quan el Consell dels Mags es reunia per decidir qui prendria part en la Gran Prova.

La sala estava coberta amb una cúpula alta, decorada amb fènixs sobre un fons que representava un cel estrellat. El terra era fet de pedra clara i la meitat de l'espai l'ocupava un semicercle format per uns seients de fusta.

En un escenari davant de les cadires s'alçaven sis trons de pedra blanca. Al centre hi havia un setè tron, daurat i amb el respatllet en forma d'estrella, símbol del Reialme dels Mags.

Aquell seient corresponia a Astra, la Maga Suprema i Directora de l'Acadèmia.

Quan Aldar i Ondina van entrar a la Cambra dels Misteris, el Consell dels Mags encara no estava reunit. Els aprenents, però, ansiosos per conèixer el seu destí, ja ocupaven molts seients.

—Mira, hi ha dos llocs a la primera fila! —va assenyalar Aldar.

Ondina va contenir la respiració.

—Vols seure tan a prop dels trons?!

El Somiador va esclafir a riure.

—Au, va, ara no siguis poruga, Ondina! Penses deixar escapar una ocasió com aquesta?

Aldar va agafar la seva amiga per la mà i la va arrossegar fins a la primera fila de seients.

—Hi hem estat a temps! —va dir mentre s'asseia.

Mentrestant, la Cambra dels Misteris s'havia anat omplint. Ara els seients ja estaven tots ocupats, i ni tan sols a la graderia que resseguia les parets quedava un sol lloc.

La tensió es podia palpar en l'aire.

Finalment, el portal metàl·lic que es perfilava al fons de la sala es va obrir i van començar a entrar els sis Mags del Consell.

Duien unes folgades vestidures cerimonials amb ornaments molt elegants, cadascuna d'un color diferent, i llargues capes de tela gruixuda.

Formar part del Consell era un dels honors més grans a què podia aspirar un Mag. Només els Mags que eren més savis i hàbils, aquells que havien dedicat tota la seva vida a la màgia, podien esperar exercir algun dia aquest càrrec.

Quan va aparèixer la directora a la sala, el silenci es va fer més profund. Anava vestida de blanc, el color resplendent de la llum.

Astra tenia una cara delicada, d'una edat indefinible, i desprenia una energia extraordinària. Tenia els cabells blancs lligats en petites trenes i recollits al clatell en un pentinat molt elaborat. Presidia l'Acadèmia i el Consell des de feia tant de temps que fins i tot els Mags més vells tenien dificultats per recordar el dia en què havia esdevingut directora. Era estimada i admirada per tothom per la seva gran saviesa, força i afabilitat.

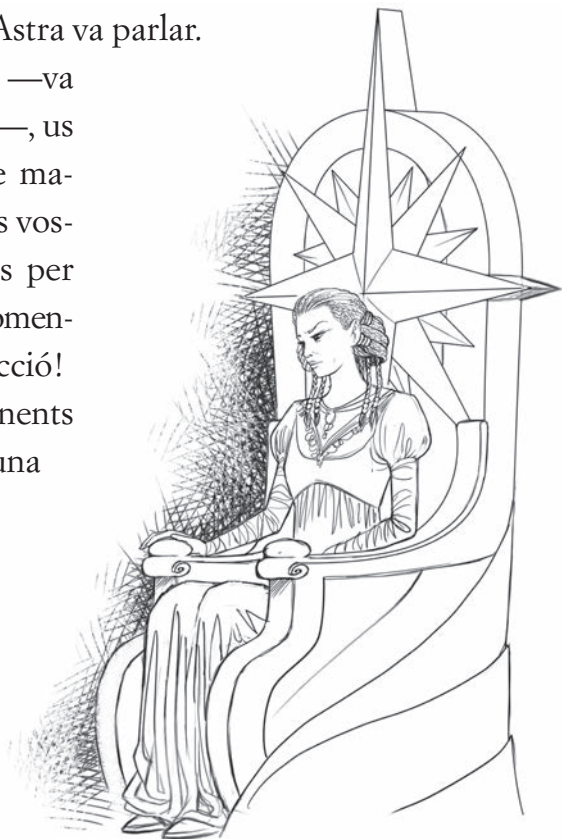
Després de travessar la sala en silenci, la directora va saludar amb un gest del cap els Mags del Consell, que van assentir en senyal de respecte. Tot seguit es va asseure al tron daurat i va deixar vagar els seus ulls verds i penetrants per tota la sala. Finalment es va dirigir cap als joves aprenents que tenia al davant. Per un moment, va semblar que la seva mirada s'entretenia en la cara d'Ondina. La Nimfa del Mar va notar que empal-

lidia, i va tenir la sensació que aquells ulls savis podien llegir fins als més petits pensaments amagats al fons del seu cor.

Va ser aleshores que Astra va parlar.

—Estimats aprenents —va començar, solemnement—, us dono la benvinguda de manera afectuosa! Obriu els vostres cors i prepareu-vos per acollir l'inesperat. Que comenci la Cerimònia de l'Elecció!

El cor de tots els aprenents va començar a bategar una mica més fort.



L'ESFERA DELS ESCOLLITS

Astra es va aixecar, imitada pel Consell dels Mags. Aleshores va estirar els braços i una esfera plena d'una llum intensa va aparèixer entre les seves mans.

Aldar i Ondina, meravellats, es van mirar.

—Aquesta és l'Esfera dels Escollits! —va anunciar la directora—. Gràcies al poder de la seva màgia, escruta el cor de cada aprenent i decideix qui està preparat per afrontar la Gran Prova. Estigueu tranquils, perquè no comet mai errors.

Astra va aixecar l'esfera sobre el seu cap. Del centre es va alliberar un feix de llum vermella, com una flama viva.

Tots els presents van contenir la respiració, mentre aquella llum adoptava la forma d'un cavall.

Els aprenents no havien vist mai un animal tan bonic. Fet de flames i espurnes, movia en l'aire les potes del davant i feia onejar la seva llarga crinera.



—Aquest és el Corser de Foc! —va exclamar Astra—. Fort, decidit, valent. És el símbol dels qui tenen un cor intrèpid, força i esperit d'iniciativa. —Aleshores es va adreçar a aquella criatura de foc i li va ordenar:— Vés, Corser de Foc, i porta'ns el primer escollit!

A l'acte, el cavall flamejant va renillar i es va encabritar. Va volar per damunt dels caps dels alumnes fins a envoltar amb la seva llum un jove assegut tres fileres darrere d'Aldar i Ondina.

Astra el va convidar amb un gest de la mà perquè s'hi acostés.

—Dran, Tità de les Muntanyes de Gel! Ets el primer escollit per a la Gran Prova. Enhorabona, jove Dran!

Un aplaudiment eixordador va esborrar les últimes paraules de la directora, mentre els aprenents estiraven el coll per mirar l'escollit, que s'obria pas entre els seients.

Dran, amb un físic imponent i musculós, dues trenes i un casc de cabells pèl-rojos que li il·luminaven la cara i uns ulls negres i profunds, es mostrava radiant i incrèdul alhora.

Dos mestres de cerimònies el van acompanyar fins a una cadira de marbre.

A continuació, Astra va tornar a aixecar l'esfera. Aquesta vegada en va sortir un raig de llum verda, que va adoptar la forma d'una àguila. Aquella criatura fantàstica va

començar a volar per la sala, i al seu pas deixava un rastre de llum de color maragda.

La directora va picar de mans dues vegades.

—Vet aquí la Sobirana dels Cels! Elegant, ràpida, àgil: representa els qui posseeixen aquestes qualitats, la segona elecció d'aquest any. Vés, Sobirana dels Cels, i portala amb nosaltres!

L'àguila va planar uns instants per damunt de l'esfera, es va llançar cap al fons de la sala i es va posar damunt l'espatlla d'una elfa menuda de cabellera rossa molt clara, gairebé platejada.

—Lune, del Reialme dels Elfs dels Cims! —va cridar la directora—. L'Esfera dels Escollits et considera preparada per afrontar la Gran Prova. Vine, estimada Lune, i enhorabona!

Els aplaudiments i els crits d'ànim també van acompanyar Lune mentre seia a la cadira assignada.

Els aprenents que no eren escollits s'alegraven amb sinceritat pels seus companys.

Sabien que les decisions que prenia el Consell sempre eren justes: els admesos a la Gran Prova s'ho mereixien de debò. No hi



havia enveges ni rancúnies: només alegria pel qui ho havia aconseguit i desig de millorar per poder estar algun dia entre els escollits.

Astra va aixecar per tercer cop l'esfera. Un nou feix de llum va fer callar tothom. Ara era de color daurat, com el raig de sol més càlid, i va adoptar l'aspecte d'un lleó d'espessa crinera.

Els aprenents van esbataranar els ulls, meravellats.

—Admireu el Campió de la Sabana! —va exclamar la directora—. Símbol de tenacitat, altruisme i determinació. I símbol, també, d'un caràcter fort i segur, com el del tercer aprenent que ha estat escollit per afrontar la Gran Prova. Vés, Campió de la Sabana, i porta'ns-el!

El lleó va rugir i va fer un salt, àgil.

Ondina va contenir la respiració, espantada, perquè aquella llum daurada es dirigia cap a ella.

El lleó, però, va encerclar Aldar, que estava assegut al seu costat, i el va embolcallar formant una espiral lluminosa.

—Aldar del Poble dels Somiadors! Ets el tercer aprenent escollit per afrontar la Gran Prova. Enhorabona, noi!

Els aplaudiments també van esclatar per a ell.





El jove, emocionat, es va girar cap a Ondina. Abans d'alçar-se i d'anar cap al seient que tenia assignat, li va picar l'ullet i li va xiuxiuejar:

—Ja ho veuràs, ara et tocarà a tu.

Ondina va assentir, dubitativa, refregant-se les mans per la tensió. Tot seguit va mirar Astra de reüll.

La directora, immòbil, premia l'Esfera dels Escollits entre les mans i semblava que la mirés precisament a ella. L'anava a aixecar un altre cop, però aleshores es va aturar.

L'esfera es va evaporar en un núvol d'espurnes platejades.

—No sortiran més escollits —va anunciar Astra—. L'esfera ha decidit que aquest any només tres aprenents afrontaran la Gran Prova.

Ondina va notar com si el cor se li buidés d'emocions. Aldar la va mirar: primer desconcertat, després abatut. Ella, en canvi, només sentia un gran buit dintre seu.

Havia fracassat. Tal com temia.

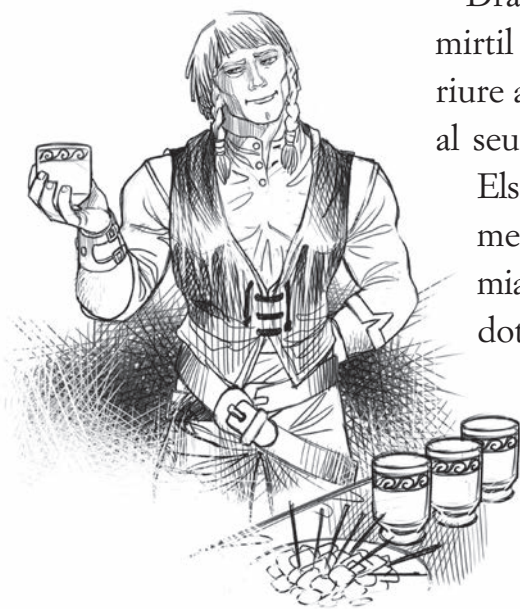
La directora va fer un somriure als elegits i els va convidar a obrir les celebracions per a la Gran Prova, que tindria lloc l'endemà amb les primeres clarors del dia.

Tothom, a l'Acadèmia de Màgia i a la Ciutadella, ho celebraria amb focs artificials, banquets i balls fins a altes hores de la nit.

Dran encara no se'n sabia avenir. Ho havia aconseguit: els seus sacrificis havien estat recompensats! Set llargs anys d'estudis, proves i esforços l'havien portat a aquell moment: el dia en què havia estat escollit per a la Gran Prova.

Tenia el cor inflammat d'orgull. Dran sabia, des que era menut i vivia a les llunyanes Terres del Nord, que posseïa el do de la màgia. Allà ningú tenia tanta habilitat com ell per fer encanteris. Era evident que estava destinat a l'Acadèmia de Màgia.

Allà, però, Dran havia topat amb una dura realitat: alguns aprenents tenien dots i poders molt més grans que els seus. I amb el talent no en tindria prou: l'hauria d'afinar i aprendre a dominar-lo cada cop més. Aquesta consciència l'havia dut a millorar dia a dia, exercitant-se amb tenacitat i dedicació. Ell no volia ser el segon de ningú: volia sobresortir i demostrar que era el millor.



Dran va agafar el vas de suc de mirtil que tenia a la mà i va somriure a Lune i a Aldar, que seien al seu costat a la taula d'honor.

Els va examinar dissimuladament: l'Elfa dels Cims i el Somiador posseïen tots dos grans dots, però no els tenia por.

Havia estat el primer que havien cridat. El Corser de Foc l'havia escollit per les seves habilitats.

—Qui sap què ens esperarà demà, a la Gran Prova... —La veu de Lune el va despertar i el va fer tornar a la realitat. Els ulls verds i penetrants de l'Elfa dels Cims, refulgents com maragdes, van mirar els ulls negres i profunds del Tità de les Muntanyes de Gel.— Tinc molta curiositat per saber-ho!

Aldar no va dir res. Aquella nit estava distret: buscava el rostre d'Ondina entre la gentada, però no semblava haver-hi rastre d'ella.

—S'expliquen moltíssimes històries sobre la Gran

Prova —va dir Dran—. Però ningú sap què ens espera: cada aprenent ha d'afrontar una prova diferent.

—Sí, el Pou dels Records ens indicarà quina és. No més espero no haver de lluitar contra cap criatura monstruosa!

Dran va riure, segur de si mateix. Tenia tan sols divuit anys, dos més que Lune, però se sentia molt més madur i preparat per al que el destí li reservava.

—Doncs et podria passar —va observar—. He sentit parlar de criatures terribles que es vencen fent servir l'astúcia. Però això no m'espanta: estic disposat a tot per tal de ser Mag.

—Jo també —va puntualitzar Lune—. La incertesa, però, em neguiteja. He sentit dir que fa tres anys un aprenent va haver d'anar a rescatar un ou de cristall a les regions remotes del Nord. Va trigar mesos abans no va tornar a l'Acadèmia!

Llavors el Tità de les Muntanyes de Gel va arronsar les espatlles.

—Ah, això no és res! Jo he sentit aventures força pitjors...

—De debò?

—Ningú t'ha parlat de la Gran Prova que li va tocar a Ailos?

Aquelles paraules van cridar finalment l'atenció d'Aldar, que es va posar a escoltar. Ailos, ara membre del Consell dels Mags, era el seu ídol. S'havia convertit en Mag molt jove i havia superat brillantment la Gran Prova, una de les més difícils que hi havia hagut. Precisament per això, i pels poders extraordinaris que posseïa, Astra l'havia volgut al Consell amb tan sols vint-i-cinc anys!

—Ailos tenia només catorze anys quan va haver de deixar l'Acadèmia al cor de la nit per afrontar la seva Gran Prova —va explicar Dran—. Va travessar desenes de reialmes a peu camí de les Terres Amagades, una regió envaïda per boires eternes.

—Què li va passar? —va preguntar Lune amb un punt d'inquietud.

—Ailos havia d'atènyer la perduda Ciutat de les Visions i recuperar-hi un pergami antic. Quan va travessar les muralles que envoltaven la ciutat va descobrir que un encanteri impedia a tothom poder utilitzar els propis poders.

Lune es va posar les mans a la cara.

—Es va quedar sense poders?!

—Això, però, no el va preocupar —va continuar Dran—, fins que es va adonar que, per cada minut que passava en aquella ciutat, el seu cos envellia un any. Ha-

via de trobar el pergamí i anar-se'n tan aviat com fos possible. No havia comptat amb els dos Guardians del Temple Sense Llum...

—*Tres*—el va corregir Aldar, que havia escoltat aquella història del mateix Ailos—. Els Guardians del Temple Sense Llum eren tres. Feien més de dos metres d'alt i tenien el rostre de llops famèlics.

Dran el va fulminar amb la mirada. No suportava que l'interrompessin.

—Sigui com sigui—va prosseguir—, Ailos va aconseguir atreure els Guardians fora de les muralles amb un estratagema i els va vèncer amb un encanteri. Seguidament va entrar al Temple Sense Llum i es va endur el pergamí: quan va travessar les muralles tenia l'aspecte d'un vell! Tot just sortir de la ciutat, però, va recuperar l'aspecte anterior.

Aldar va assentir pensatiu. Si s'hagués trobat amb una prova com aquella, l'hauria sabut afrontar amb la mateixa valentia i la mateixa determinació d'Ailos? No n'estava tan segur.

Lune s'havia quedat sense paraules. Va clavar queixalada a un pastisset amb melmelada de móres i va pensar amb ànsia en les poques hores que la separaven de la seva Gran Prova.

A la festa només hi faltava una persona... Ondina. Era l'única que no ho estava celebrant.

Tres escollits. Només tres. I jo no hi sóc, entre aquests. He perdut la meva gran ocasió. I ara què?

Ondina estava enfonsada. Tants anys d'estudi i no havien servit per a res, i tot per culpa del seu caràcter, fràgil i insegur. Estava segura que la seva poca empenta i la por d'equivocar-se havien tingut un paper fonamental en el seu fracàs.

Es va deixar caure a la vora de marbre d'una font, en una zona tranquil·la dels jardins de l'Acadèmia.

Ningú la trobaria, perquè tothom estava felicitant els que havien sortit escollits. No tenia ganes de riure ni de fer broma, si més no aquella nit en què el món semblava haver-li caigut a sobre. Sabia que s'equivocava, perquè, de ben segur, Aldar hauria volgut tenir-la al seu costat, per parlar i confiar-se a ella.

—Només sóc una noia feble i una beneïta —es va dir a si mateixa—. Com puc esperar ser una gran Maga?

—Doncs ves per on un dia ho seràs, estimada Ondina.

La Nimfa del Mar es va sobresaltar quan va veure aparèixer Astra darrere la font. La directora duia un llarg vestit de seda blau com la nit, amb un munt de cristalls i brodat amb delicadesa.

Astra li va somriure amb afecte i Ondina es va posar vermella, com avergonyida.

—Em... em sap greu —va intentar disculpar-se la jove—. No hauria d’haver dit aquestes coses...

—No t’has de disculpar.

Astra es va asseure al costat de la Nimfa del Mar i li va agafar les mans entre les seves.

—Tothom té moments de desànim, bonica. Però hem d’aprendre a superar-los i aixecar-nos sense deixar mai de confiar en nosaltres mateixos.

—No em veig capaç... Jo em sento... tímida i fràgil.

—L’únic que et passa és que ets molt sensible i una mica insegura. Per què creus que no has estat escollida, avui? Que potser penses que hi ha altres raons? —Astra va somriure per tranquil·litzar-la i li va estrènyer més fort les mans.— Ets una aprenent excepcional. El que has d’aprendre és molt més senzill del que et penses.

Ondina va aixecar la mirada cap a la directora, amb una espurna d’esperança.

—De debò?

—Sí, només has d’aprendre a creure en les teves forces. La màgia corre dins teu, jove Nimfa del Mar. Una llum secreta s’amaga al teu cor. Et correspon a tu descobrir com encendre-la i com fer que brilli per sempre.



—És només per això que no he estat escollida per a la Gran Prova? Perquè no crec prou en els meus poders?

—Sí, Ondina. Jo confio molt en tu. Estic segura que seràs una Maga extraordinària. Però, i tu? Tu hi creus? Si no confies en la teva màgia, com vols que ho facin els altres?

Ondina no va saber què respondre.

La directora es va aixecar, amb un lleu cruixit de seda.

—Busca dins teu la força per vèncer la por i afrontar les adversitats. Sé que ho podràs fer —va concloure, mentre adreçava a Ondina un somriure ple d'afecte i confiança.

Tot seguit es va allunyar en la nit fosca, tan silenciosament com havia aparegut.